

Gel Benim Ey Vefâsız Mavim

— İlikyâğmurla · 19 Aralık 2010

Yağmursuz kentin karşıyor akşamı
karanlık akıveriyor usulca gözlerime
Sen rengi bir Eylül yerleşiyor dudaklarıma

mor kanatlarında bir sevda taşır kelebeğim
mavilerine yağmur sızan serçenin telâşındayım
örselenmiş umutlarım ayaklarından hüzne prangalı
türkülerimin dudakları çatladı yalnızlığından
tuzlu bir özlemin kılcal damarlara akması gibi bir sevda;
acı...kor yanığı..ve istenilesi...
öyleyse neden sustu bu kent..?
kim karanlıklara gömdü bizi..?
hangi el çektî,aldı bulutlarımızı âsumanımızdan?
kim vurdu uçurtmamızı gökyüzünde...?

ah ,sorular..sorular...sorular...

cevapsız soruların kıyısında gezer-durur hüzünbaz düşlerim

dişi kırık bir taş kanatıyor beynimi
merdivenlerimde yosun bulanmış gıcırtilar
ayak uçlarımda hayâller kıvraniyor
nefeslerim bırakıyor kendini sokağa;
sarktığım pencereden...
stabilize sokaklarımda her araba geçişinde tozların bayramı var
kıyılarıma vuran her dalga hırsını boşaltıyor bana
peki,ben ne olacağım..?
hangi sevdaya dökeceğim yalnızlığımı..?
hangi sokakların tozuna karışıp,içine gireceğim..?

şimdi saçlarından düşüyorum ışıksız kentin varoşlarına
kırdım bütün saatleri sedef saçlarından
ağlamanın en seslisindeyim
paramparça ,darma dumanım
gel benim ey sevmekten utanan sevdiğim

gel benim ey vefasız mavim